

såvel fra den almindelige forbruger som fra den „forbrugende“ erhvervsdrivende kan indbringes for nævnet. Der kan også være spørgsmål om, hvorvidt klager om køb af brugte genstande - igen her måske bortset fra personbiler - bør kunne behandles af nævnet bl. a. som følge af det moment af liebhaveri, der hyppigt vil foreligge ved sådant køb. Det samme gælder handel med kunstgenstande. Det forekommer rimeligt, at der også senere under nævnets virksomhed som altovervejende hovedregel bør gælde en prisovergrænse vedrørende de klager over varer, der kan indbringes for nævnet, idet det ikke kan være meningen, at købere af kostbare luksusgenstande skal kunne betjene sig af det af staten finansierede klageorgan. Det kan være vanskeligt på forhånd at udpege erhvervsområder, som bør undtages fra nævnets kompetence, men i tilfælde, hvor parterne har vedtaget, at tvister behandles af en af en offentlig myndighed godkendt voldgiftsret, f.eks. voldgiftsretten for bygge- og anlægsvirksomhed, vil det være velmotiveret, om forbrugerklager inden for rettens virkeområde undtages fra Forbrugerklagenævnets virksomhed, og forbrugeren vil da ikke med henvisning til bestemmelsen i § 6, stk. 2, i lovforslaget kunne indbringe sagen for nævnet.

Bestemmelser, der udfærdiges i medfør af § 3, stk. 2, vil forinden blive forhandlet med de interesserede erhvervs- og forbrugerorganisationer.

Til § 4.

Stk. 1 og 2 svarer til § 5, stk. 1-3, i kommissionens lovudkast.

Stk. 3 svarer til § 6 i kommissionens lovudkast, idet dog spørgsmålet om gebyr og offentliggørelse af nævnets afgørelser, som kommissionsbetænkningen forudsatte behandlet i nævnets forretningsorden efter henstilling fra justitsministeriet er foreslået optaget i lovtæksten.

Til § 5.

Bestemmelsen svarer til § 5, stk. 4, i kommissionens lovudkast.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer i realiteten til § 7 i kommissionens lovudkast.

Til § 7.

Bestemmelsen er ny og indsat efter henstilling fra retsplejerådet og justitsministeriet. Er der tale om en tvist, hvis faktiske omstændigheder er komplicerede eller uoverskuelige og derfor forudsætter en egentlig bevisførelse, eller beror afgørelsen på et vanskeligt, juridisk skøn, og nævnet som følge heraf ikke mener at kunne træffe afgørelse i sagen, afvises

denne, og klageren henvises til at anlægge sag ved domstolene.

Nævnet bør ligeledes kunne afvise grundløse klager og kunne bemyndige nævnets sekretariat til at træffe de omtalte afgørelser.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer til § 8 i kommissionens lovudkast, dog at man i stk. 2 har præciseret, at der af retten kun kan tages hensyn til ønsker fra forbrugere om at få en sag, der er anlagt ved domstolene, indbragt for nævnet. Rettens udsættelse af sagen er gjort obligatorisk. At sagen af retten udsættes og ikke hæves har betydning med hensyn til afbrydelse af frister, f. eks. forældelsesfristen og for adgangen til at kræve procesrente. Endvidere fritages parterne for at indgive ny stævning, hvis sagen ønskes indbragt for retten, efter at nævnet har truffet afgørelse i sagen.

Til § 9.

Omkostningerne ved selve nævnetsbehandlingen afholdes af nævnet, og ingen af parterne skal til den anden part betale omkostninger, som denne måtte have i forbindelse med nævnetsbehandlingen. Ved nævnets afgørelser tages der ikke stilling til spørgsmålet om dækning af sædvanlige inkassoomkostninger.

Bestemmelsen i kommissionens lovudkast om, at omkostningerne ved selve nævnetsbehandlingen afholdes af nævnet, er udeladt som overflødig. Efter lovforslagets § 4, stk. 3, kan der i nævnets forretningsorden fastsættes regler om betaling af gebyr ved nævnetsbehandlingen. Det forekommer rimeligt, at der, hvis gebyrkrav stilles, bliver mulighed for efter omstændighederne at tilbagebetale gebyret til en forbruger, der får medhold i sin klage af nævnet.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer med en sproglig tydeliggørelse til § 10 i kommissionens lovudkast. Det er i kommissionsbetænkningen forudsat, at der sker en ændring af retsplejeloven, således at indbringelse og behandling af forbrugersager ved domstolene kan ske efter forenklede regler, og således at advokatbistand normalt vil være ufornøden. Problemerne i forbindelse med fastsættelse af regler herom behandles for tiden af retsplejerådet og justitsministeriet, og lovforslag herom vil blive fremsat.

Allerede på sekretariatsplan kan det på baggrund af erfaringerne fra de eksisterende klagenævne forventes, at en meget stor del af klagerne vil vise sig at bero på misforståelser fra den ene eller anden parts side med hensyn til de pågældendes retsstil-